

РЕШЕНИЕ

№ 234

гр., 16.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД –, VI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Асен Вл. Попов

Членове: Яна Панева
Стоян К. Попов

при участието на секретаря Катя К. Апостолова
като разгледа докладваното от Стоян К. Попов Въззивно наказателно дело от частен характер № 20223100600781 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 328 и сл. от НПК.

С Присъда № 68 от 30.03.2022 г. по НЧХД № 1867 / 2021 г., Районен съд е признал подс. И. Ю. С. –с постоянен адрес: гр., ул. „.....“, българска гражданка, с висше образование, разведена, неосъждана с ЕГН:, ЗА НЕВИНОВНА в това, че в периода от 05.03.2021 г. до 30.04.2021 г., в гр., при условията на продължавано престъпление, в качеството на родител – майка на детето Л. К.ова Н.а с ЕГН, не изпълнила или осуетила изпълнението на съдебно решение по гр. д. № 13557 по описа на ВРС за 2020 г. относно лични контакти на детето с бащата К. С. Н. с ЕГН, като на 05.03.2021 г., 06.03.2021 г., 29.04.2021 г., 30.04.2021 г. отказала да предаде детето Л. Н.а на бащата К. Н. - престъпление по чл. 182, ал. 2 от НК и я е оправдавал по така възведеното обвинение,

Съдът е възложил и направените по делото разnosки на ч.т. К. Н..

Срещу така постановената присъда е постъпила въззивна жалба, с оплакване за незаконосъобразност на същата. Ч.т. К. Н., чрез адв. Т. сочи, че първоинстанционният съд неправилно е възприел писмените и гласните доказателствени средства, респ. е направил и некоректни изводи за отговорността на подсъдимия. Отправено е искане към проверяващия съд за признаване подс. С. за виновна и налагане на справедливо наказание.

В съдебно заседание пред въззивен съд, К. Н., чрез адв. Т. поддържа жалбата на посочените в нея основания.

Защитникът на подс. С., адв. Л. изразява становище за правилност на съдебния акт. Счита, че същият е законосъобразен и не страда от пороците наведени в жалбата. Предлага да бъде потвърден изцяло. Поискани са и направените по делото разnosки.

Въззивният съдебен състав, след като обсъди доводите на страните, доказателствата по делото и при цялостна проверка на обжалваната присъда на основание чл. 314, ал. 1 от НПК, намира за установено следното:

В рамките на първоинстанционното производство, при съответния процесуален ред е събран обем доказателствен материал за обективно, всестранно и пълно изясняване на фактическата обстановка по делото.

При извършения собствен анализ на доказателствената съвкупност, ВОС приема фактическата обстановка така както е описана в първоинстанционния акт. В тази връзка въззивният съд прие следната фактология:

Подсъдимата И. С. С. и частния тъжител К. Н. сключили брак на 19.12.2008 г., като по време на брака е родено общото им дете Л. К.ова Н.а с ЕГН: *****. Във връзка с депозирана молба от подс. С. било образувано гр.дело № 13539 / 2020 г. срещу частния тъжител, по което на 30.10.2010 г. по отношение на Н. била издадена заповед за защита № 260013/22.01.2021 г. от 20 състав при РС-....., с която същият се задължава да се въздържа от актове на домашно насилие спрямо подс. И. С. и му се забранява да приближава на по-малко от 50 метра последната, както и жилището ѝ на адрес: гр., ул. „*****“ № 44, ет.3 ап. 6, както и местоработата ѝ за срок от шест месеца.

С решение № 260650/25.02.2021 г. на 40 състав, при ВРС по гр. дело № 13557/2020 г. е прекратен бракът между подс. С. и частния тъжител Н. и е утвърдено постигнатото помежду им съгласие, а именно: упражняването на родителските права по отношение на роденото от брака дете Л. К.ова Н.а с ЕГН: ***** да се предоставят на майка ѝ И. С., при която детето ще живее; на бащата К. Н. да се определи режим на лични отношения с детето Л. Н.а, както следва: Всяка първа и трета седмица от месеца от 18.00 часа в петък до 16 часа в неделя, с преспиване в дома на бащата, като бащата ще взема детето от дома, където се отглежда и ще го връща обратно; всяка втора и четвърта седмица от месеца от 14.00 часа в петък до 21.00 часа , като бащата ще взема детето от училище или от дома, където то се отглежда и ще го връща обратно; През лятната ваканция, когато майката не ползва платен годишен отпуск бащата ще взема детето за четири седмици; през зимната и пролетната ваканции, в четните години – първата половина от почивните дни, респективно в нечетните - втората половина от почивните дни; В четните години – за Деня на освобождението /3 март/ и Деня на независимостта /22 септември/ от 18 часа на деня предшестваш първия почивен ден до 18.00 часа предшестваш първия работен ден, а когато е само един почивен ден от 09.00 часа до 18 часа; на Нова година от 09.00 часа на 28.12 до 20.30 часа на 02.01 В нечетни години – за Коледа от 09.00 часа на 24.12 до 20.30 часа на 28.12; за Великденските празници от 18.00 часа на Велики четвъртък до 18.00 часа на Велики понеделник; Деня на съединението /6 септември/ и Деня на просветата /24 май/ от 18 часа на деня предшестваш първия работен ден , а когато е само един почивен ден от 09.00 часа до 18.00 часа; На рождения ден на бащата 31.07.от 09.00 часа до 21.00 часа, като бащата ще взема детето от дома, където се отглежда и ще го връща обратно, освен ако този ден не съвпада с режима на лични отношения; На имения ден на бащата – 06.03. от 09.00 часа до 21.00 часа като бащата ще взема детето от дома, където се отглежда и ще го връща обратно, освен ако този 3 ден не съвпада с режима на лични отношения.

Предвид влязлата в сила заповед за защита срещу частния тъжител в полза на подсъдимата, съобразно която на Н. се забранява да доближава С. и дома ѝ, при вземането на детето Л. Н.а, с оглед упражняване правото си на личен контакт с него, Н. обичайно изчаквал пред входа на адреса, на който пребивавали подсъдимата и дъщеря му, като уведомявал същите за пристигането си по домофонната уредба или по телефона. Междувременно, в периода на провеждане на двете граждански производства, цитирани по-горе, Л. Н.а се дистанцирала от баща си и била резервирана и негативно настроена към неговата личност.

В периода от 06.11.2020 г. до 23.03.2021 г. частният тъжител подал три сигнала до Агенция за социално подпомагане, Дирекция „Социално подпомагане“ –, с твърдението, че подсъдимата възпрепятства упражняването на лични контакти с дъщеря му. Изготвени били доклади за всеки от постъпилите сигнали, като при провежданите срещи между социални работници и С., същата отричала отправените от ЧТ Н. обвинения и излагала

твърдения, че Л. Н.а не желае да се вижда с баща си, тъй като изпитва страх от него. При втория, изготвен поред социален доклад от 15.12.2020 г. е констатирано, че е налице съществена промяна в отношението на детето спрямо баща му от първата среща между него и социален служител през септември 2020 г., като Л. заявява, че не желае да комуникира с Н.. Трите доклада приключват със заключение, че констатираните в хода на проверката обстоятелства не налагат предприемане на мярка за закрила по отношение на Л. Н.а. Същевременно, на 26.11.2020 г., е извършен преглед на Л. Н.а от психиатър с водеща диагноза „Фобийно-тревожно разстройство в детството“, вследствие на който психиатъра – д-р Я. С. при МЦ „Санита“ ООД, установил доминиране на тревожност с множество страхове у детето, като е отразил резултатите от прегледа в етапна епикриза от 26.11.2020 г. и амбулаторен лист № 749 / 26.11.2020 г.

На 05.03.2021 г., /петък, в първата седмица от месеца/, на 06.03.2021 г. /имения ден на ЧТ Н./, 29.04. 2021 г. /Велики четвъртък/ и 30.04.2021 г./ петък, в четвъртата седмица от месеца/, около 18 часа Н. посетил адреса, на който се намирал домът на подс. С. и дъщеря му Л., а именно – в гр., ул. „*****“ № 44. Срещата с дъщеря му на посочените дати не се осъществила, поради нежелание на детето да се срещне с баща си, поради което въпреки, че била информирана, че той е дошъл, за да я вземе, Л. останала в дома си. След като не успял да осъществи среща с Л., на посочените дати Н. подал сигнал на тел. 112 за случая, като на три от процесните дати във връзка със сигналите, на адрес гр., ул. „*****“ № 44, били изпратени полицейски екипи. На 05.03.2021 г. по подадения от Н. сигнал, адресът бил посетен от свид. Д.Д. – мл. експерт, командир на отделение в група ООР при Първо РУ при ОД на МВР-..... и свид. Владимир В. – мл. инспектор, старши полицай ВПА в група ООР на сектор ОП при Първо РУ при ОД на МВР-..... На място органите на реда установили тъжителя пред жилищната кооперация, където същият ги запознал със съдържанието на влязлото в сила решение относно режима на лични контакти с дъщеря си Л. Н.а. Впоследствие полицейските служители отишли до апартамента, обитаван от подс. С. и дъщеря ѝ Л., където разговаряли с 4 подс. С., като в разговора същата ги уведомила, че Л. не желае да се срещне с баща си. В събеседване с детето, последното потвърдило, че не иска да отиде при баща си. За случая била съставена докладна записка с рег. № 433р-8569/08.03.2021 г. от св. В.. На 06.03.2021 г. по подадения от ЧТ Н. сигнал, на адреса пристигнал дежурен полицейски екип в състав – свид. В.Р.Д. – мл. инспектор, ст.полицай ВПА група ОРР на сектор ОП при Първо РУ при ОД на МВР[1]..... и св. Б.Д. – мл.инспектор, ст.полицай в група ОРР на сектор ОП при Първо РУ при ОД на МВР-..... Полицейските служители установили тъжителя Н. пред жилищната сграда, като последният ги уведомил, че бившата му съпруга – подс. С. не желае да му предаде детето Л. Н.а, съобразно постановения съдебен акт за режим на лични контакти, който му е присъден с него. Впоследствие полицейските служители посетили дома на подс. С., където разговаряли със същата и детето Л. Н.а. Л. заявила в разговора с полицаите, че не желае да отиде при баща си. За случая била изготвена докладна с рег. № 443-8553 / 08.03.2021 г.. На 30.04.2021 г., във връзка с подадения сигнал от тъжителя, на място пристигнал полицейски екип в състав - св. Д.Д. – мл. експерт, КО в група ООР на сектор ОП при Първо РУ при ОД на МВР-..... и св. П.М. – мл.инспектор, ст.полицай група ООР на сектор ОП при Първо РУ при ОД на МВР[1]..... При пристигането на полицейските служители на адреса, частният тъжител се намирал пред жилищната сграда на адрес гр., ул. „*****“ № 44, като обяснил на органите на реда, че в съответния ден има право да упражнява лични контакти с детето си Л. Н.а съгласно влязъл в сила съдебен акт, с твърдението, че не може да упражни правото си. Полицейските служители посетили дома на подсъдимата, където разговаряли с нея. В разговора С. ги уведомила, че дъщеря ѝ Л. Н.а не желае да се срещне с баща си в съответния ден. Проведен бил разговор и с Л., в който същата потвърдила, че няма желание да отиде при ЧТ Н..

Впоследствие отношенията между Л. Н.а и ЧТ Н. се подобрили, като детето започнало често да се вижда с баща си в дните, когато същият имал право да осъществява лични контакти с него.

По отношение престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК

Приетите за установени фактически положения от въззивния съд не се различават от фактическите констатации на ВРС и са изведени въз основа на анализ на събраните относими и допустими доказателства за обстоятелствата, включени в предмета на доказване. В доказателствената маса послужила за формиране на вътрешното убеждение на решаващия състав са включени и обсъдени относимите писмени и гласни доказателствени средства.

Достигнатият от първоинстанционния съд извод, за недоказаност на частното обвинение, в чиято тежест е възложено категоричното и недвусмислено установяване на всички съставомерни признаци е правилен. Той е основан на прецизна и подробна оценка, както на гласните доказателствени средства, така и на съответствието им с останалия събран доказателствен материал.

Във въззивното производство не са ангажирани нови доказателствени източници, а се оспорва единствено оценката на наличните такива и по-точно правните изводи на първия съд.

В мотивите си ВРС е разяснил престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК и преповтарянето на тази правна трактовка е безпредметно. В случая е предявено обвинение за форма на изпълнителното деЯ.е - подсъдимата е осуетила изпълнението на влязло в сила съдебно решение, досежно упражняването на родителските права и режимът на лични отношения.

При установените фактически данни, категорично може да се приеме, че подс. С. не е извършила действия обективиращи признаците на тази форма на изпълнителното деЯ.е по чл. 182, ал. 2 от НК. Действията на подсъдимата са несъставомерни и за другата форма на изпълнителното деЯ.е - неизпълнение на съдебно решение.

И въззивната инстанция счита, че на инкриминираните дати не са налице действия или бездействия от страна на подсъдимата, които да осуетяват съдебното решение. Не се установява подс. С. да е отказвала или възпрепятствала срещата на детето Л. Н.а с баща й, да е повлиявала негативно на детето за да не желае то да се срещне с тъжителя, или да го е ангажирала с друго занимание в предвидените за срещите периоди. Напротив, в началния час на срещите детето е било подготвено, намирало се е на адреса, определен в съдебното решение, т.е С. е осигурила нормалното протичане на личния контакт на бащата.

Макар и да е намерило отражение в мотивите на първия съд, безпредметно е изследване на предходното поведение на тъжителя, довело до сформиралото резервираното отношение на детето към него. Достатъчно е да бъде установен факт на отказа за среща, а по делото изобилстват доказателства в обратната насока – св. Д., В. и А.. В крайна сметка децата имат възможност да изразят съгласие или не, за провеждането на личен контакт с родителя /още повече и с оглед тяхната възраст – към инкриминираните дати Л. Н.а е на 11 г./ и никой не може да се противопостави на техните интереси и избор. Тези интереси и права са регламентирани и гарантирани от Конвенцията за правата на детето, ратифицирана през 1991 г. от Р България и залегналите основни принципи в нея изключват каквато и да е форма на принуда.

Самият факт, че отзовалите се на сигнала на тъжителя органи на МВР са проверили разговор с Л. Н.а и тя е заявила пред тях категоричното си нежелание за среща е показателно, че детето се е намирало на адреса и в готовност, което само по себе си опровергава обвинителното твърдение за наличието на действия или бездействия от страна на подсъдимата, които да са създали пречка за изпълнение решението, касаещо режима на лични контакти.

Това са и съображенията на въззивната инстанция да намери извода на първоинстанционния съд за несъставомерност на осъщественото от подс. С. деЯ.е по чл. 182, ал. 2 НК от обективна страна, за обосноваване, поради което не се налага коригиране на

присъдата.

При цялостната служебна проверка на присъдата, въззивният съд не констатира нарушение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила, необоснованост или непълнота на доказателствата, поради което присъдата на ВРС, следва да бъде потвърдена.

Водим от горното и на основание чл. 334, т. 4 от НПК Варненският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Присъда № 68 от 30.03.2022 г. по НЧХД № 1867 / 2021 г. по описа на Районен съд

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____